

Arme riddere til alle

Pollyanna Mattos Vecchio
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Brasilien.

Rebeca holdt sin søster i Råhånden. De hoppede ned fra sofaen og landede på gulvtæppet. De to piger fniste.

»Højere!« sagde Melissa.

»Piger, I må ikke hoppe inde i huset. Vi vil ikke genere frøken Daisy så tidligt på dagen,« råbte mor ude fra køkkenet.

Rebeca og Melissa rynkede panden og satte sig ned. De var lige flyttet ind i en ny lejlighed. Frøken Daisy var deres underbo.

»Har du nogensinde set frøken Daisy?« spurgte Melissa Rebeca.

»Nej. Men jeg er bange for hende. Jeg har hørt, at hun hader børn,« sagde Rebeca.

Melissa gjorde store øjne. »Men hvad med vores tradition med arme riddere?«

Juleaften var om nogle få dage. Rebeca og Melissas yndlingsfamilie-tradition var at lave arme riddere som en gave til alle deres naboer. Dette år ville være noget særligt, fordi det ville være første gang, de lavede det i deres nye hjem.

»Måske skulle vi springe frøken Daisys dør over,« sagde Rebeca.

Juleaftensmorgen vågnede pigerne og glædede sig til at lave arme riddere.

Rebeca hjalp far med at piske æg, mælk, sukker og kanel. Melissa dyppede brød i æggeblandingen. Så stegte de brødet.

Snart duftede hele deres lejlighed af kanel.

Til sidst lagde de de arme riddere i små poser og skrev deres naboers navne på hver af dem.

Rebeca lukkede den sidste pose. »Klar!« sagde hun.

Far talte poserne og tjekkede alle navnene. »Jeg kan ikke se en til frøken Daisy,« sagde han.

Rebeca og Melissa så på hinanden.

»Vi ville ikke give hende en,« sagde Rebeca. »Hun hader børn.«

Far rynkede panden. »Det er jo vores tradition at dele med alle naboerne. Synes I ikke, at vi skal lave en til frøken Daisy?«

Rebeca og Melissa vidste, at far

havde ret. De fyldte endnu en pose og skrev »Frøken Daisy« på den.

De gav de små poser til alle naboer. Til sidst kom de til frøken Daisys dør.

Hvad nu, hvis hun ikke kunne lide deres forfriskning? Hvad nu, hvis hun råbte af dem?

Pigerne tog en dyb indånding. Så bankede de på døren.

»Hvem er det?« spurgte frøken Daisy. Hun åbnede døren og så ned på dem. Hun havde kort hvidt hår. Hun så ikke så skræmmende ud.

Et øjeblik vidste Rebeca og Melissa ikke, hvad de skulle sige.

»Vi er dine overboer,« sagde Rebeca.

Melissa rakte posen frem. »Vi har taget arme riddere med til dig. Glædelig jul!«

»Åh, tak skal I have! Jeg elsker arme riddere.« Frøken Daisy tog

posen. »Så I er mine nye naboer? Jeg ville gerne møde jer, men jeg tænkte, at I måske ikke kunne lide gamle mennesker som mig.«

Rebeca og Melissa så på hinanden med opspærrede øjne. »Vi troede ikke, at du kunne lide børn!« sagde Rebeca.

Frøken Daisy grinede. »Jeg elsker børn. Kom indenfor. Jeg vil vise jer billeder af mine børnebørn.«

De gik alle ind i frøken Daisys lejlighed. Der var blomster overalt og mange familiebilleder.

»Sæt jer ned. Jeg har lige lavet noget passionsfrugtsjuice,« sagde frøken Daisy. Hun hældte juice i nogle kopper. »Jeg tror, at det vil smage

godt sammen med de her lækre arme riddere.«

Pigerne og deres forældre tog kopperne med juice. Det var lækkert!

De lærte navnene på frøken Daisys børnebørn. De lyttede endda til julemusik med hende.

Rebeca og Melissa havde taget fejl af frøken Daisy. Hun var rigtig flink. Og også ret sjov! Arme riddere var en fantastisk tradition. I år havde det hjulpet dem til at få en ny ven. ●

ILLUSTRATIONER: SHAWNIA J.C. TENNEY

En enkel lille juletjeneste
gav dem en ny ven.